

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

342.228

Szerző: *Ljka Döme*Cím: *Az új fővárosi zászló*Forrás: *Kemeceli Újság**Bp.*

(Hely)

1930. VIII. 1.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (

Idő

"1930"

Személy

Az új fővárosi zászló

16
irta: **Ljka Döme**
nagybirtokos

A világháború óta annyi rossz ért bennünket, hogy most minden csekélység, mely a magyarság előnyére könyvelhető, örömmel fogadtatik. Így van ez az új fővárosi törvény azon rendelkezésével is, mely a város zászlószíneinek megváltoztatását rendelte. El nagyon is kicsiségnek látszó dolog régen, de különösen a háború után, reánk káros félreértésekre adott okot és azért nem lesz érdektelen egy rövid visszapillantást vetni rég mult időkre.

A nyolcvanas évek legelején, mikor szerencsés voltam Erdély egy kerületét a híres régi parlamentben képviselni, mód adatott nekem Erdélyt, Szent István koronájának egyik legértékesebb gyöngyét megismerni.

Ami ott láttam, az egyenesen felháborító volt, mert lépten-nyomon észlelni lehetett annak az alattomos, ördögi ügyességgel működő oláh politikának nyomait, melynek kitűzött célja volt az erdélyi magyarságot a szó szoros értelmében kipusztítani. De ez még nem volt elég, mert éppen olyan szomorúsággal kellett tapasztalnom, hogy az ország központján, Budapesten, az, aki erről a veszedelemről informált, süket fülekre talált. Ezen fájdalmas benyomások hatása alatt fogantott bennem az a vágy, az erdélyi magyar ügynek hasznára lenni, különösen mint nem erdélyi, ennél fogva nem érdekelt fél.

Lelkesedéssel készültem erre a feladatra, eltökélve minden kínálkozó alkalmat megragadni úgy belföldön, mint külföldön, ennek az ügynek szolgálatára lenni. Minél jobban mélyedtem e kérdés tanulmányozásába, annál nagyobb gyűlölet fogott el az oláhok iránt, mely még fokozódott azáltal, hogy a külföldön, különösen Angliában lépten-nyomon kellett hallanom azt a szégyenletes összetévesztést Budapestnek — Bukaresttel. Attól az időtől kezdve nagyon sűrűn irtam — különösen angol lapokban — rektifikáló leveleket és ma is hálával említhetem, hogy ezek minden felszólalásomat szórul-szóra közölték.

Egy ilyen levél megjelenésénél kastélyomban időzött Sir Arthur Nicolson, a későbbi nagykövét, az algezirászi konferencián Anglia képviselője, akinek rendkívül érdekes emlékiratai most jelentek meg.

Ez a nagysezü diplomata már akkor, 1889-ben, tehát 41 hosszú év előtt azt tanácsolta, változtassa meg Budapest város zászlószíneit, mert ezek minden idegennél összetévesztésre adnak alkalmat. 1910-ben, tehát husz év előtt, londoni tartózkodásom alatt a Newyork Heraldban jelent meg egy felszólalásom, akkor a Traveller Clubban a Foreign Office több tagja előttem ugyancsak Sir Arthur véleményének adott kifejezést, most pedig az utolsó években Szent István-nap körül itt megfordult idegenek azon ütköztek meg, hogy ők nemzeti ünnepünkön oláh zászlót láttak kitűzve és ezt nem tartották összeegyeztethetőnek azzal az oláh-magyar antagonizmussal, melyet

Genfben és Hágában tapasztaltak. Ezen makacs összetévesztések indítottak engemet arra, hogy annakidején e kérdésről a hazai sajtóban felszólaljak. Ez a régmúlt időkre való visszaemlékezés tanulságos, mert nemcsak azt mutatja, milyen sem miségek voltak képesek félreértésekre tápot adni, de azt is, milyen könnyű volt a körülöttünk élő ellenségeinknek azt a céljukat elérni, hogy életbevágó dolgokban a magyarságnak ártanak és őt a világ előtt diszkreditálják. Ezzel szemben államférfiaink 1867 óta az Ausztriával való „átkos közösüges bajainkra” pazarolták idejüket, politikusaink pedig abba a megbocsáthatatlan hibába estek, hogy az, aki őket e veszedelemre figyelmeztette, ép oly süket fülekre talált, mint az, aki Erdélyről informált. Ellenben közismert dolog az a tradicionális gyűlölet, mellyel a régi osztrák a magyarok iránt viseltetett, neki tehát érdekében volt bennünket a külföld előtt ellenszenvenessé tenni és mert rác-oláh-cseh a legeslegaljasabb eszközökkel ugyanazt a célt szolgálta, a bécsi kamarilla ezeket hathatósan támogatta. Ennek a gyalázatos aknamunkának köszönhetjük azt az impregnált gyűlöletet, mellyel a háború után államférfiaink Genfben, Hágában és Párisban a zöldasztalnál találkoztak és ebből kifolyólag

minden szerencsétlenségünket. Elévülhetetlen érdemeket szereztek azok a mi nagy embereink, kik Trianon óta ésszel, tudással, tapintattal a magyar nemzethez méltó dignitással képviselték és képviselik e rosszindulatú világfórum előtt a mi ezeréves jogainkat, mert csak nekik köszönhetjük azt a hajnalodni kezdő jobb indulatot, sőt bizonyos fokig azt a növekvő rokonszenvet, melyet a legeleg-

ujabb időben kétségtelenül észlelni lehet. Ezt a kezdő rokonszenvet fejleszteni, nagy nemzeti célunk érdekében okosan kihasználni, kötelességünk, el kell tehát távolítani mindent — bármilyen csekélységnek is lássék —, ami félreértésekre adhat okot, azért üdvözölhetjük örömmel Budapest új zászlószíneit is, melyek a jövőben sok bosszantó összetévesztésnek alaposan véget fognak vetni.